

Navn: Ulla Thorup Nielsen
Kontakt: <http://fagogsamfund.utni.dk/fag/kontakt/>
Hjemmeside: <http://fagogsamfund.utni.dk>

Forsøgsdyr hos Incita i Valby

Stillingsbetegnelse: Forsøgsdyr

Arbejdsgiver: Incita, Værkstedsvej 5, 2500 Valby

Ansættelsesperiode: 14. januar 2016 – til 24. februar 2016.

Jobbeskrivelse: Formålet er at teste et koncept, der går ud på at se, om det kan lade sig gøre at fabrikere hele mennesker til fremadrettet målretning på arbejdsmarkedet, ved at smadre mennesker til atomer i en menneskelig samlebandsfabrik.

Min deltagelse

Jeg blev tilknyttet Incita med det formål, at komme ind i et nogenlunde stabilt forløb, hvor der var plads til, at jeg i samarbejde med nogle af de samme mennesker, kunne få noget opbakning til at få samlet op på noget mere seriøs og arbejdsmarkedsrelevant jobsøgning efter at jeg har været flosset helt ud i atomer i et amatørpsykologisk dyreforsøg i ledighedssystemet – der startede i november 2012.

Aftale mellem Københavns kommunes Jobcenter og Incita i Valby

Den første problemstilling man ramler ind i hos Incita er deres aftale med Jobcentret. Ifølge Incita har de den aftale med jobcentret, at de skal teste funktionsevne rester hos mennesker, der er sygemeldte? Halvdelen af os der blev tilknyttet Incita var ikke sygemeldte, men kom der med det formål, at få samlet op på noget mere faglig målretning i forhold til den videre jobsøgning. Det var meget forskelligt, hvad der lå forud for, at der kunne være et behov for, at få noget opfølgende samling på noget seriøst faglig arbejdsmarkedsrelevant jobsøgning. Nogen havde ligesom jeg fået en hård medfart i ledighedssystemet i nogle andre primitive dyreforsøg, som man så i det her system, forsøger at modreparere med nogle nye dyreforsøg.

Min aftaleskabelon

I starten blev der lavet, det der kaldes en aftale skabelon. Jeg syntes umiddelbart, den virkede noget overfladisk og stereotyp. Men det skulle jeg selvfølgelig ikke gøre mig klog på. Det mente de så selv hos Incita, at det havde de fuldt ud styr på?

Indholdet i min aftaleskabelon:

Hvad skal vi opnå i praktikken? (Skriv under overskrifterne)

- Endeligt mål: Projektkoordinator / projektmedarbejder med evaluerings- og udviklingsprojekter indenfor social- og sundhedsområderne. Opgaveprofil: Effektmålinger / kvalitetsvurderinger / dokumentation / udredninger og beskrivelser af komplekse problemstillinger / Informationsopgaver (Pjecer / foldere / artikler)
- Delmål: Ny konkret metodisk erfaring med delopgaver: Research / spørgeskemaundersøgelser / interviewundersøgelser / formidlingsopgaver (Foldere / pjecer / artikler) / Bearbejdning af analysedata

- Hvilke funktioner skal afprøves/optrænes? Research / spørgeskemaundersøgelser / interviewundersøgelser / dokumentation / mindre formidlingsopgaver / Bearbejdning af analysedata
- Branchevalg: Social- og sundhedsområdet / Interesseorganisationer / Politisk administration
- Periode for praktik: 4 uger
- Antal timer: Fuld tid
- Er der tider du *ikke* kan møde? Arbejdstiden skal helst ligge indenfor normal arbejdstid.
- Mulighed for forlængelse? Ja med en efterfølgende løntilskudsperiode.
- Skånebehov (indebærer det indskrænkning af mødetid?): God afgrænsning af mit opgave- og ansvarsområde / Ingen overordnet ”procesansvar”

Samlebåndsfabrikken

Der jeg var blevet præsenteret for, da aftalen om dette forløb blev indgået på Jobcentret, var, at der var tale om, at man kunne få et forløb, hvor det var de samme mennesker, som man løbende kunne lave noget seriøst opfølgende på noget målretning af jobprofiler.

Men det var bare ikke sådan det fungerede hos Incita. Det havde karakter af en menneskelig samlebåndfabrik, hvor det netop ikke var de samme mennesker man talte med, i en form for et løbende evaluerende forløb, hvor man kunne få samlet op på løse ender, og få noget mere konstruktiv samling og målretning på det fremadrettede.

Kontaktpersonordningen

En af de ting man reklamerer med som noget positivt hos Incita er en personlig kontaktpersonordning, så man ligesom har en person man referer til under hele forløbet. Hos Incita er de kontaktpersoner, som man bliver tilknyttet nogle med den særlige evne, at de er i stand til at fungere som kontaktpersoner for mennesker, de aldrig har set og talt med.

Man får dem præsenteret den af de første dage i form af en mailadresse og et mobilnummer, hvor man laver sin overfladiske aftaleskabelon. Og ifølge Incita så er det ikke meningen at man så ellers skal have andet og mere end den præsentation af kontaktpersonen. For det har de ikke brug for. Kontaktpersonens rolle i samlebåndfabrikken er, at være den der tager med til jobsamtaler og hjælper med at underskrive ansættelseskontrakter. Og ikke andet.

Jeg bliver så præsenteret for den kontaktperson, jeg er blevet tilknyttet i forbindelse med det andet kontaktgruppemøde, hvor de laver nogle fælles oplæg, og så tager man en grupperunde, hvor hver især så kan præsentere sig selv for de andre, der er tilknyttet Incita. Man får mange livshistorier, når man sådan bliver tilknyttet et specielt tilbud, hvor der skulle være specielt med plads til at koncentrere sig om sig selv og sit eget. Det er det tiden går med, til de indkald man har hos Incita. Det er at bliver præsenteret for en helt masse historier. Men på dette gruppemøde kan man så blive skrevet op til en 10 minutters alene tid sammen med sin kontaktperson, hvis man har nogle spørgsmål. Jeg bad om at blive skrevet på listen.

Da det efter længere ventetid blev min tur til at få foretræde, blev jeg spurgt om, jeg havde nogle spørgsmål. Nej det havde jeg ikke, men jeg syntes lige, at jeg godt ville hilse på hende. Jeg syntes et eller andet sted, det var meget rart, at vi lige havde givet hinanden hånden og sagt goddag til hinanden? Det, syntes hun så åbenbart også, var en god idé, for hun reagerede med at vælte hendes egen livshistorie i hovedet på mig i en lynpræsentation om hele hendes baggrundshistorik. Så jeg kendte hende, hende og så hende selv. Den anden vej på. Nej – det var lidt sparsomt. De har ikke rigtigt overskud til at forholde dem til andre mennesker. Det kan

de ikke rumme. Men det har de heller ikke brug for. De har ikke brug for at vide noget som helst den anden vej på. De kender det hele i forvejen.

De første møtrikker i fabrikken

Som sagt så skulle Incita være et tilbud, hvor der var plads til et noget mere individuelt sammenhængende – i modsætning til jobcentrene, hvor de ikke har ressourcer til at lave alt for meget individuelt sammenhængende i forhold til den enkelte. Det skulle som overskrift være det, der skulle være forskellen på at deltage i det her.

Men de kører et samlebåndsprincip, der for mig, der var blevet flosset ud i atomer engang, og som havde brug for noget sammenhængende opsamling – ja så blev jeg bare udsat for det samme en gang til.

Det hele kører efter et fragmenteret samlebåndsprincip, der i øvrigt virkede ret overfladisk og rodet. Simple ting – som at have en lille smule styr på, hvilke ledige, der var blevet henvist med hvilke formål, var et stort rod. Og det var det for de fleste.

Processen i det lidt oppe fra og ned.

Den første dag (14. januar 2015) – var en første indplacering. Alle skulle selvfølgelig kobles op på det, der kaldes kontaktgruppeordningen. Og derudover var der en række forskellige tilbud alt efter behov. Der var blandt andet noget omkring stresshåndtering, hvilket jeg umiddelbart syntes kunne være ok og godt for mig – ovenpå det jeg havde været igennem.

Og ellers så kører det slag i slag.

Et hold til fabrikering af overfladekontaktskabelonerne, som så ryger videre i cirkulationen til et andet hold medarbejdere. Og så hører du ikke mere til den del.

Så var der en CV dag. Det var igen noget holdagtigt noget, sådan i noget overfladerus. Og så var der ikke afsat mere tid til det.

Og så kører det ellers for 2 ugentlige dage – i grupper på et par timer. Med stresshåndtering og kontaktgrupper. Hvis man undervejs efterlyser noget mere individuel personligt sammenhængende, så blev man præsenteret for den vanlige, at det havde de ikke fået bevilliget ressourcer til. Så de havde hakket hele forløbet op i atomer, med afmålt tid – alt efter formålet med deltagelsen.

Nogen kunne få en halv times individuel samtale tid engang imellem, andre kunne ikke.

Så i det i forløb hos Incita, der skulle forestille at være til tilbud om at få noget sammenhængende samling på tingene, der flossede de bare det hele endnu mere ud i atomer.

Og det var bare ikke lige det, jeg havde brug for at blive udsat for. Og det var heller ikke det, der var aftalt, at der skulle være formålet med det.

Det var næsten det allerværste, jeg kunne komme ud for.

Jobkontakt-holdet

En af møtrikkerne i samlebåndet hos Incita, er det de kalder job kontakt holdet (eller noget i den retning), der har til opgave at lave opsøgende virksomhedskontakt. Det gør de så med udgangspunkt i den overfladiske og skrabede skabelon, der blev lavet en af de første dage. Og det der hold af dem der tager virksomhedskontakt på mine vegne, dem har man så heller ikke nogen personlig kontakt med – eller taler sammen med undervejs i forløbet. Så der render et hold af mennesker rundt og forsøger at sælge dig til nogle virksomheder. Et hold af mennesker, der tager udgangspunkt i en overfladisk stikordsskabelon – og som du ikke har nogen som helst kontakt med og taler med undervejs – overhovedet.

Intet samarbejde omkring jobkontakt

Den 24. februar, der er sidste dag hos Incita, fik jeg så en tilbagemelding på noget af det, der var foregået på mine vegne hos Incita. Det kom som et chok for mig.

Det var først den sidste dag, jeg fik noget af vide om, hvad de havde haft gang i.

Det er så her jeg får at vide, at de har haft kontakt til 98 virksomheder, hvor de har forsøgt at "afsætte" mig. Det slog mig fuldstændig ud. 98 virksomheder. Det er jo mange steder.

Det der var hele fidusen med min tilknytning til Incita, var at man her arbejde noget mere tæt sammen, med noget løbende opfølgning og evaluering, for at få målrettet noget i forhold til noget konkret. Men det var bare ikke det, der fandt sted.

Jeg var grædefærdig. Hvorfor pokker sagde de først det den sidste dag.

Så trods det at jeg var tilknyttet Incita i 6 uger, og at de til enhver tid havde mulighed for at tage en opfølgende snak med mig i forhold til konkrete jobmuligheder – så har de været ude og forsøge at sælge mig til 98 virksomheder på et eller andet, som de åbenbart ikke havde stort held med – uden at det gav anledning til at tage en snak med mig. For det kom åbenbart ikke mig ved?

Og så trak de en anden kanin op af hatten, som en form for desperat nødblus i 11. time? De havde også en liste over etablerede stillingsopslag til noget praktik – om jeg kunne bruge noget af det? Hvorfor dukkede den liste først op den sidste dag? Men et eller andet sted var det jo ligegyldigt. For uanset hvad, så ville det jo nok tage et par dage at lave en form for aftale? Og eftersom det jo var min sidste dag hos dem, så var det løb jo kørt! Men jeg fandt da et par steder på listen, som jeg hakkede et par krydser af i. Men jeg hørte selvfølgelig aldrig videre fra Incita. Og min tilknytning til dem var da heldigvis også udløbet.

Et psykiatrisk hospital i form af stresshåndteringsteknikker

Det her er et helt kapitel for sig. Det var for at sig det mildt lettere traumatisk at blive udsat for det stresshåndtering, der foregik der.

Det meste havde karakter af undervisning, hvor man bare fik væltet en hel masse ideer og metoder i hovedet. Igen det samme som i resten af det, der foregik hos Incita. Intet som helst individuelt og personligt. Intet.

Det hele havde karakter af foredrag – i kombination med en rundkreds fortælling, hvor hver enkelt kunne fortælle hvor dårligt den enkelte havde. Og så var der nogle praktiske øvelser i selvhypnose, så man kunne lære at håndtere stress påvirkninger i form af sensitivitet overfor hvordan andre havde det.

Så det øvelsen i det her gik ud på, det var så – at man for at skulle kunne holde ud til at sidde i en rundkreds af mennesker, der havde det ad helvede til, så kunne lære en teknik til selvhypnose, hvor man kunne lære at hallucinere, at man i "virkeligheden" ikke sad i en rundkreds af mennesker, der havde det ad helvede til i et lokale hos Incita – men at man i "virkeligheden" – befandt sig en dejlig have, på en sommerdag – hvor der var fuldt med et dejligt flor af duftende blomster.

Jeg fik det helt vildt dårligt med det. Så jeg koblede bare af på det. Det var et par stykker, der brød grædende sammen. Og så var der også enkelt, der troede på Gud i stedet for. Og som Råbte Oh Gud giv mig styrke til at komme gennem denne dag.

Det var noget, hvis mennesker ikke i forvejen havde det lidt svært med sig selv – så kunne det da ikke undgås at få. Jeg syntes, det virkede skingrende skørt.

Et af foredragene handlede om det psykiatriske diagnosesystem. Og det i sig selv var selvfølgelig interessant. Men et eller andet sted, hvor relevant var det – i denne sammenhæng? Men det psykiatriske diagnosesystem, der bliver brugt i Europa og nogle Asiatiske lande – er baseret på et hierarkisk standardiseringsprincip, hvor man i modsætning til det, der gælder for netop det psykiatriske område, der er pseudovidenskabeligt – og hvor

diagnoser netop ikke kan stå alene, fordi de er kultur- og kontekstbestemte – har lavet en fikseret standardisering sammen med de naturvidenskabelige somatiske sygdomme. Hvilket der ikke er videnskabelig dækning for. Så der er ikke videnskabelig dækning for det Europæiske standardiseringssystem, der bliver brugt på det psykiatriske felt.

Ja – så ved vi det. Men hvor relevant er det. Medmindre man selvfølgelig kunne gøre det til et idealistisk korstog at forsøge at ændre det – for efterfølgende at ændre på stresshåndtering for ledige – og på den måde måske redde sit eget liv?

Manglende opfølgning i forhold til jobcentret

Efter at forløbet hos Incita stoppede blev jeg efterfølgende kaldt til samtale hos Jobcentret. Men det indkald handlede så ikke om opfølgning på forløbet hos Incita, men om manglende aktiviteter i min joblog hos Jobcentret. Så alt det der er foregået hos Incita bliver ikke registreret nogen steder overhovedet. Der var ingen tilbagemelding fra Incita til Jobcentret. Og Jobcentret havde åbenbart heller ikke opfattet det som deres opgave at rykke for noget tilbagemelding hos Incita.

Og så er det som sædvanlig mig, der tager hele skraldet.

Jeg har været tilknyttet et sted, hvor metoden ikke virkede, for der er ikke sket noget på de 6 uger?

Ikke sket noget? Jeg blev knækket ned til et regulært sammenbrud 2 gange. Og stedet har været ude og "sælge" mig til 98 arbejdspladser. Men det er bare ikke registret nogen steder. Og eftersom det ikke er foregået i samarbejde med mig, så er jeg ikke selv i stand til at lave den opfølgende registrering hos Jobcentret. For jeg aner ikke hvad pokker, det er de lavet.

Så forløbet hos Incita har resulteret i, at jeg har fået problemer med Jobcentret. Fordi de mener, at jeg er 100 % passiv med jobsøgningsaktiviteter. Mens jeg i virkeligheden arbejder 24 timer i døgnet, mens jeg kæmper for at komme mig over nedslagningen hos Incita uden at knække på det, få styr på noget seriøs opsamling på et CV, og samle jeg om mig selv og "mit eget fremtidige arbejdsliv".

Manglende opfølgning som jeg ikke selv er i stand at lave

Den del af opfølgningen både i forhold til jobcentret og i forhold til mig selv, som jeg ikke selv er i stand til at lave, er de 98 virksomhedskontakter.

I jobcentersammenhæng skal man lave den løbende opfølgning, at hver eneste virksomhedskontakt skal registres med navn på kontakt, konkret indhold i henvendelsen og en konkret opfølgning på, hvad der gav anledning til, at det, som det var tilfældet med Incita, ikke gav anledning til nogen konkret aftale. Ideen er da god nok. Så forebygger man også den overfladiske spredehaglsmetode, hvor man ikke tager individuel stilling til og målretter tingene til den enkelte virksomhed.

Jeg vil meget gerne selv se den liste af virksomheder, som Incita har været ude og sælge mig til. Jeg vil også meget se, hvad man rent konkret har forsøgt at sælge mig på i forhold til hver enkelt virksomhed. Og jeg vil også meget se, hvad den konkrete tilbagemelding fra hver enkelt virksomhed har lydt på!

På mig virker det som om, at man hos Incita har brugt en overfladisk spredehaglsmetode i forhold til virksomhedskontakter, med udgangspunkt i den skrabede overfladeskabelon, der blev lavet en af de første dage. Og som jo kan tolkes til lidt af hvert, alt efter øjnene der ser?

Men jeg ved det selvfølgelig ikke?

Mit udbytte?

Som sagt indledningsvist, så blev jeg tilknyttet Incita med det formål, at komme ind i et nogenlunde stabilt forløb, hvor der var plads til, at jeg i samarbejde med nogle af de samme mennesker, kunne få noget opbakning til at få samlet op på noget mere seriøs og

arbejdsmarkedsrelevant jobsøgning efter at jeg har været flosset helt ud i atomer i et amatørpsykologisk dyreforsøg i ledighedssystemet – der startede i november 2012.

Men i stedet fik jeg flosset min jobsøgning endnu mere ud i atomer, samtidig med, at jeg fik blæst hjernen ud med et helt masse, der ret beset slet ikke handlede om noget, der havde noget som helst med mig – min faglighed og min fremadrettede jobsøgning at gøre.

Jeg forsøgt i første omgang, om jeg kunne holde sammen på mig selv – og få det smækket ti skridt fra livet, så det ikke fik alt for store negative konsekvenser.

Men det kan jeg ikke. Der skal laves noget opfølgning på det, jeg blev udsat for hos Incita. For det var ikke sundt og godt – for mig.

Det med bare at tage alle tæskene, og skulle forsøge at bide tænderne sammen – og kæmpe sig ovenpå uden at blive alt for påvirket af det. Ja – det kan man jo til nødt klare til en vis grænse. Indtil en vis grænse.

Men så lander jeg jo også det sted, at jeg kommer til at bruge mit liv på at lave opfølgninger, på det skidt, jeg bliver udsat for i ledighedssystemet – i stedet for at kunne bruge krudtet på mig selv, mit eget liv – og min egen jobfremtid. Alt det jeg selv kæmper for, at få samling på i forhold til noget målrettet og seriøst, bliver jeg tiden nødt til at smide til side, for at vie min fuld opmærksomhed på nogle psykologisk forstyrrede systemeksperimenter.

Uanset hvad pokker man kommer i nærheden af i ledighedssystemet – så er det fuldstændig håbløst, at få fred til at tænke på sig selv og sit eget.

Incitas undskyldning?

Den undskyldning, der genlød fra Incitas side, på den massive gang kritiske spørgsmål, der kom fra stort de fleste af dem, der var tilknyttet i den periode, jeg var der, var, at det var den aftale de havde med jobcentret?

Så ifølge Incita, så har de den aftale med jobcentret, at de skal flosse de lediges jobsøgning ud i atomer – og køre spreddepolitik helt ud i tossernes dal?

Og ifølge Incita, så har de den aftale med jobcentret, at alt der foregår hos Incita, skal foregå i kollektive rundkredse?

Og ifølge Incita, så er der ikke i den aftale de har med jobcentret, lagt op til at de skal køre individuelle sammenhængende forløb med den enkelte ledige?

Det virker meget meget besynderligt, for det var det stik modsatte af det, jeg fik at vide, da jeg i sin tid lavede aftalen om forløbet hos Incita.

Hvorfor skal man som ledig spille sin tid på aftaleforvirring mellem Incita og jobcentret.

Hvad rager det mig og min job-fremtid?

Resultat

Det slog mig ikke ihjel.

Fremadrettede anbefalinger

Jeg vil anbefale at Københavns kommunes jobcenter og Incita bliver enige med dem selv og hinanden om, hvilke aftaler de har med hinanden.

Endvidere vil jeg anbefale Incita, at de erstatter det menneskelige samlebandskoncept, med en ordning, hvor den enkelte kan blive en eller to faste kontaktpersoner, som den enkelte ledige kan bruge til noget intensiv løbende personlig sparring, alt efter hvad der er aktuelt relevant for den enkelte.